

bescherming schijnt genomen te hebben en de prettige half vaderlijke manier waarop hij tracht haar op haar gemak te brengen, haar pas genomen besluit om het leven ook eens van zijn lichten kant te leeren beschouwen, maken dat de koele onaangename uitdrukking al spoedig van haar gezichtje verdwijnt en het zonnige lachje en de aardige kuiltjes in de wangen zich weêr vertoonen.

De commandant, die door den aard zijner betrekking al met zooveel verschillende karakters in aanraking is gekomen en veel menschenkennis bezit, heeft, niettegenstaande hij ook reeds haar geheele levensgeschiedenis vernam, toch wel gemerkt dat hij hier met een onschuldig meisje te doen heeft. En wetende dat die geschiedenis als een loopend vuurtje de ronde heeft gedaan en bijna alle dames den neus voor haar optrekken en sommige heeren zich eene vroolijke reis met haar voorspellen, werpt hij zich met zijn rondborstig karakter openlijk als haar beschermer op.

Terwijl ze daar naast hem zit, voelt ze zich al meer en meer op haar gemak. Nu hij, de gezagvoerder, die door zijn rechtvaardig eerlijk gedrag algemeen geacht en bemind is, zóó haar partij opneemt, zullen haar wel veel kwellingen en onaangenaamheden bespaard blijven.

Ze geeft zich nu geheel aan het zoete gevoel over van beschermd te zijn en onbeschroomd ziet ze hem in de heldere oogen, terwijl ze zijne vriendelijke scherts opgewekt en geestig beantwoordt.

Gedurig, wanneer haar oogen toevallig naar haar overbuurman afdwalen, ontmoet ze zijn ernstigen blik, dien hij echter terstond afwendt wanneer hij ziet dat ze naar hem kijkt, als vreest hij de koele minachting op haar gelaat te zullen zien terugkomen, die het zoo terugstootend kan maken.

Zoo gaat de eerste maaltijd aan boord voorbij. Daarna begeeft ze zich naar het dek, met een boek in de handen, om daar, zooals ze hoopt, onopgemerkt den tijd door te brengen.

Maar nauwelijks heeft ze zich een weinig van de anderen neêrgezet, als ze tot haar schrik bemerkt, dat iemand vlak naast haar is gaan zitten en als ze opziet, ontmoet ze het spotachtig gelaat van denzelfden jongen man, die haar dien dag reeds zooveel leed heeft berokkend.

Hij begint, met haar op kwetsend-familiaren toon iets over haar moeder te zeggen. Ze wordt doodsbleek en al de haat en verachting, die ze wilde trachten te overwinnen, al de smart, die ze bij die stervende moeder heeft gevoeld, komen weer bij haar boven.

Terwijl ze de fonkelende oogen met doodelijke verachting op hem die naast haar zit, gevestigd houdt, slingert ze hem het woord »lafaard" naar het hoofd. Opeens bemerkt ze, dat er nog iemand bij haar is komen staan. Zouden zijn vrienden hem komen helpen haar te beleedigen? Ze keert zich om. Neen, het is de jonge luitenant, die zich kalm, maar vastberaden voor het bevende meisje plaatst en op hooghartigen toon haren kwelgeest verzoekt, zich te verwijderen en het de jonge dame niet meer lastig te maken, daar hij anders met hem te doen zal krijgen.

De aangesprokene staat op, maakt spottend eene diepe buiging en zegt